

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, za účasti **A. A. Z.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 10. 2004, č. j. 59 Az 209/2003 – 57,

takto:

Rozsudek krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 10. 2004, č. j. 59 Az 209/2003 – 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 10. 2004, č. j. 59 Az 209/2003 – 57, bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 2. 8. 2002, č. j. OAM-1978/AŘ-2002, jímž byl zamítnut rozklad žadatele o azyl proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 12. 2001, č. j. OAM-3692/CU-02P16-2001 o zastavení řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že se neztotožnil se závěrem stěžovatele, že obě předvolání byla žadateli o azyl doručena řádně. Ve správním spise chybí důkaz o tom, že správní orgán učinil pokus doručit žadateli o azyl písemnost do vlastních rukou, a to předvolání k pohovoru na 5. 12. a 21. 12. 2001. Správní orgán se opíral pouze o vlastní evidenci (popis pohybu) a k doručení písemnosti do vlastních rukou

ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o azylu vůbec nepřistoupil. Proto krajský soud dospěl k závěru, že žadatel o azyl nebyl ani k jednomu z pohovorů obeslán řádně v souladu se zákonem o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal, že soud ani žadatel o azyl nezpochybnil skutečnost, že od 16. 11. 2001 měl žadatel o azyl evidován svévolný odchod z pobytového zařízení, protože propustka na privátní adresu byla vydána pro období od 1. 11. do 15. 11. 2001. Proto stěžovatel namítal nesprávné posouzení otázky doručování soudem a trvá na nedůvodnosti žaloby. Stěžovatel je přesvědčen, že obě předvolání k pohovoru doručil žadateli o azyl řádně, když bez pokusu o doručení do vlastních rukou přistoupil k náhradnímu doručení uložením písemnosti a vyvěšením oznámení o uložení, neboť tak učinil v souladu s § 24 odst. 3 zákona o azylu ve znění platném do 31. 1. 2002, když žadatel o azyl se v inkriminované době v místě evidovaného pobytu nebo-li v místě doručení písemnosti, tj. v pobytovém zařízení pro cizince, nezdržoval a současně jeho jiný pobyt nebyl stěžovateli znám. K tomu stěžovatel poznamenal, že žadatel o azyl měl podle § 82 zákona o azylu povinnost písemně oznámit vedoucímu příslušného pobytového střediska opuštění tohoto střediska na dobu delší než 24 hodin a v oznámení měl povinnost uvést adresu, kde se bude zdržovat a délku pobytu mimo pobytové středisko. Tuto povinnost žadatel o azyl splnil pro dobu od 1. 11. do 15. 11. 2001 a nikoliv pro dobu následující, v níž mu stěžovatel doručoval výzvy, resp. předvolání k pohovoru. Proto navrhl zrušení napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 1. 2002 se všechny písemnosti doručují účastníkovi řízení do vlastních rukou v místě, ve kterém je evidován jeho pobyt. Pokud se účastník řízení v místě doručení písemností nezdržuje a jeho pobyt není znám, podle odst. 3 citovaného ustanovení se písemnost určená do vlastních rukou účastníka řízení uloží u pověřeného zaměstnance ministerstva v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde má účastník evidován pobyt, nebo v přijímacím či pobytovém středisku, které je nejblíže místu evidovaného pobytu mimo zmíněná střediska, po dobu 15 dní a oznámení o jejím uložení se vyvěsí na místě obvyklém. Poslední den lhůty se považuje za den doručení písemnosti a doručení rozhodnutí, k jehož převzetí byl účastník řízení písemně vyzván, i když se o jejich uložení nedozvěděl. Nedostaví-li se účastník řízení k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je podle odst. 4 citovaného ustanovení den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí účastníku řízení doručeno.

V daném případě z obsahu správního spisu vyplývá, že žadatel o azyl se od 16. 11. 2001 nezdržoval v P. s. ve S. p. R., což sám potvrdil i v žalobě, přičemž neuvedl, na jaké adrese se v této době zdržoval. Proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl důvod, aby ministerstvo postupovalo při doručování předvolání k pohovoru ze dne 19. 11. 2001 a 5. 12. 2001 podle § 24 odst. 1 zákona o azylu, neboť v té době se nesporně žadatel o azyl v místě, kde byl jeho pobyt evidován, nezdržoval a nebylo známo místo, kde se zdržuje. Za tohoto skutkového stavu, kdy žadatel o azyl nesplnil svou povinnost stanovenou mu v § 82 zákona o azylu písemně oznámit vedoucímu příslušného pobytového střediska opuštění tohoto střediska na dobu delší než 24 hodin s uvedením adresy, kde se bude

zdržovat, a délky pobytu mimo pobytové středisko, nebyly splněny zákonné podmínky při doručování předvolání žadateli o azyl pro postup podle § 24 odst. 1 zákona o azylu. Proto tvrzení žadatele o azyl obsažené v žalobě, že pokud by pozvání k pohovoru obdržel, tak by se včas a řádně dostavil, lze označit za účelové, protože nezdržoval-li se v pobytovém středisku, nemohl se dozvědět o případném doručení předvolání zasílaném podle § 24 odst. 1 zákona o azylu. Zaviněním žadatele o azyl, který svévolně opustil pobytové středisko a neoznámil adresu, na které se zdržuje, mu tedy nebylo možno doručovat písemnosti do vlastních rukou. V důsledku toho postupovalo ministerstvo oprávněně při doručování podle odst. 3 citovaného ustanovení. Skutečnost, že se žadatel o azyl o předvoláních k pohovoru nedozvěděl, jak tvrdí v žalobě, nelze přičíst k tíži ministerstva, neboť tím, že žadatel svévolně opustil pobytové středisko dne 16. 11. 2001 a zpět se vrátil až 14. 1. 2002, dal najevo, že se o další řízení nezajímá. Zákon o azylu proto takové chování žadatele o azyl sankcionuje možností zastavit řízení, a to i za situace, kdy se žadatel o termínu pohovoru skutečně nedověděl.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle odst. 2 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu